

Arrest

nr. 33 372 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Banson tribe te behoren en praktiserend christen te zijn. U bent geboren te Mbam op 23 maart 1982.

In 2007 vroeg uw neef (E.F.) of u geïnteresseerd was om mee te werken aan een waterproject. In december 2007 werden uw werkzaamheden bij het project geregeld en nadat u drie maanden in het project werkte, vroeg (C.), een Amerikaan die u in dienst nam – u of u alleen woonde en of u niet bij hem wou intrekken. U woonde op dat moment nog in de 'familiecompound' te Mbam en moest meestal vóór uw werk langs (C.) – die in Tassa woonde – passeren, om werkgerief op te halen en dus besloot u om op zijn vraag in te gaan. Op 10 mei 2008 vertelde (C.) u over de problemen die hij met zijn vrouw had en de dag nadien speelde ditzelfde tafereel zich opnieuw af. Ditmaal bood hij u een glas whisky aan

en vroeg hij u om met hem een seksuele relatie aan te gaan. U had angst dat hij u zou ontslaan bij een weigering en u gaf daarom toe aan zijn vraag. Vanaf die dag woonde u permanent bij hem. Op 4 april 2009 ging u met (C.) uit in club Samba en jullie kwamen pas op 5 april 2009 's ochtends thuis bij (C.). Rond 10 uur kwam (F.B.) – de vrouw die twee à drie keer in de week bij (C.) kookte en kuiste – binnen nadat ze inkopen op de markt had gedaan. Ze zag dat jullie naakt waren en sliepen en ze zei dat ze dit aan uw neef (E.F.) ging signaleren. Wat later stond een menigte mét machetes voor het huis van (C.). (C.) belde de politie en deze kwam jullie redden door jullie mee naar het politiebureau van Kumbo te nemen. De politie zei dat het een gevaarlijke situatie was en dat jullie best het land verlieten, omdat jullie volgens de Kameroense wet opgesloten moeten worden. (C.) ging met een agent enkele spullen in zijn huis halen, terwijl u in het politiebureau wachtte. Nog diezelfde avond vertrokken u en (C.) naar Yaoundé, waar (C.) uw vertrek met de smokkelaar (J.) regelde. Op 30 april 2009 verliet u – samen met de smokkelaar (J.) – Kameroen met een vlucht van Brussels Airlines naar België waar u op 1 mei 2009. Op 4 mei 2009 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen ten gevolge van uw homoseksuele relatie met (C.), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij uw homoseksuele geaardheid.

U verklaarde terecht dat homoseksualiteit in Kameroen niet geaccepteerd wordt en dat het tegen de traditie is (gehoor CGVS, p.9 en informatie waarover het CGVS beschikt en die werd opgenomen in het administratief dossier). Uit uw relaas blijkt dat u niet homoseksueel van aard bent, maar dat u sinds 11 mei 2008 een seksuele relatie aanging met (C.), de man die u in dienst nam, omdat u angst had dat hij u zou ontslaan bij een weigering om zulke relatie aan te gaan (gehoor CGVS, p.7). Deze relatie duurde tot 5 april 2009 (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u gevoelens voor (C.) had, gaf u aan dat hij u geld betaalde op het einde van de maand (gehoor CGVS, p.12). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u van mannen of van vrouwen hield, gaf u aan dat u zich vóór uw relatie met (C.) steeds aangetrokken voelde tot vrouwen (gehoor CGVS, p.12). Er dient bijgevolg besloten te worden dat uw ingeroepen problemen geen betrekking hebben op uw seksuele geaardheid, maar wel op (verdenking van) homoseksuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door uw leefomgeving en de overheid) zou wegnemen of uitsluiten door zulke handelingen niet meer te stellen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om louter opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet rechtvaardigen.

Vervolgens kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij de relatie die u had met (C.).

U verklaarde dat u op 11 mei 2008 inging op de vraag van (C.) – een Amerikaan die u in dienst nam eind 2007 – om met hem een seksuele relatie aan te gaan, omdat u angst had dat hij u zou ontslaan bij een weigering. Verder gaf u aan dat u vanaf die dag permanent bij hem woonde tot jullie op 5 april 2009 gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.7 en p.9). Toen u gevraagd werd naar de geboortedatum van (C.), gaf u aan dat u het niet wist (Gehoor CGVS, p.11). Evenmin had u er idee van hoe oud (C.) was (gehoor CGVS, p.11) of van waar hij afkomstig was (gehoor CGVS, p.13). Verder gaf u aan dat (C.) u vertelde over de problemen die hij met zijn vrouw had (gehoor CGVS, p.7), maar u wist niet wat de naam was van de vrouw van (C.), noch had u er een idee van of beiden nog gehuwd waren (gehoor CGVS, p.11). Verder gaf u aan dat (C.) u vertelde dat hij twee kinderen had (gehoor CGVS, p.11), maar ook de namen van zijn kinderen kende u niet (gehoor CGVS, p.12). Verder wist u niet of (C.) homoseksueel was of niet en wist u niet of (C.) al eerder homoseksuele betrekkingen had (gehoor CGVS, p.12). U wist niet of (C.) al eerder in Kameroen was of niet (gehoor CGVS, p.12). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarover u met (C.) sprak gedurende het jaar dat jullie samenwoonden, gaf u aan dat de gesprekken over vele zaken gingen waaronder het werk en de dingen die jullie konden doen (gehoor CGVS, p.13). Toch had u er geen idee van of (C.) – buiten Kameroen – reeds in andere landen werkte (gehoor CGVS, p.13). Evenmin had u er een idee van voor welke organisatie u en (C.) werkten en u wist evenmin of deze organisatie een Kameroense organisatie was (gehoor CGVS, p.5).

Bovenstaande onwetendheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met (C.) en van de daaruit volgende problemen.

Bovendien gaf u aan dat u en (C.) naar het politiebureau werden meegenomen omdat dit de enige plaats was waar jullie veilig waren bij gevaar (gehoor CGVS, p.9). Verder gaf u aan dat jullie aan de politie bekendden dat jullie een [homoseksuele] relatie hadden. Hierop gaven de agenten in

het politiebureau aan dat jullie beter het land verlieten, want dat homoseksualiteit strafbaar is. Eén agent ging zelfs met (C.) naar (C.)'s huis om spullen op te halen terwijl u in het politiekantoor bleef wachten tot ze terug waren. Diezelfde dag vertrokken u en (C.) naar Yaoundé (gehoor CGVS, p.10). Hieruit blijkt dat de Kameroense overheid jullie bescherming aanbood toen de massa het huis van Clark aanviel én dat ze jullie lieten gaan ondanks jullie bekentenis van het hebben van een homoseksuele relatie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM juncto artikel 1 A tweede lid van de Conventie van Genève, van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957 juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert uit het gehoorverslag en voert aan dat daaruit blijkt dat het voor hem zeer moeilijk is om over zijn gevoelens te praten. Verzoeker wijt dit aan het feit dat hij de wetten en gebruiken van zijn land verinnerlijkt heeft. Homoseksuele handelingen worden in Kameroen immers bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar. Verzoeker betoogt dat hij omwille van een gegronde vrees voor vervolging asiel aanvraagt en niet om economische redenen. Tevens stelt hij, onder verwijzing naar het gehoorverslag, dat hij het risico op vervolging niet weg kan nemen door geen homoseksuele handelingen meer te stellen.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en machtsoverschrijding. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing “nietig (is) wegens het gebrek aan een substantiële vormvereiste”, met name het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing. Verzoeker meent dat de beslissing enkel een handtekening draagt die manifest werd genummeriseerd door middel van een scanner.

2.1.2. Verzoeker argumenteert niet op welke wijze artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957 door de bestreden beslissing werd geschonden zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet aangaande zijn verregaande onwetendheid omtrent de persoon met wie hij beweerdelijk gedurende ongeveer één jaar heeft samengewoond en een seksuele relatie had. Dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk. Aangezien deze vaststelling onbetwist is, steun vindt in het administratief dossier (stuk 4, p.11-13) en pertinent is, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt. Voormelde vaststelling ondergraaft reeds op fundamentele wijze verzoekers geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij niet homoseksueel van aard is. Zo ging verzoeker een seksuele relatie aan omdat hij angst had om ontslagen te worden (administratief dossier, stuk 10, p.3; stuk 4, p.7). Tevens heeft verzoeker twee keer herhaald dat hij gevoelens had voor vrouwen en dus niet homoseksueel was (stuk 4, p.12). De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat verzoekers beweerde problemen geen betrekking hadden op zijn seksuele geaardheid, maar wel op (verdenking van) homoseksuele handelingen omwille van economische motieven en persoonlijk opportuniste. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht gesteld dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij het risico op persoonlijke vervolging zou wegnemen of uitsluiten door zulke handelingen niet meer te stellen, hetgeen des te meer klemt daar de landinformatie die in het verzoekschrift wordt aangehaald (p.5) uitdrukkelijk stelt dat homoseksualiteit op zich niet strafbaar is en dit in tegenstelling tot homoseksuele handelingen. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om louter opportunistische redenen, kan een beroep op internationale bescherming niet

rechtvaardigen. De bewering van verzoeker dat hij zijn gevoelens niet kan uiten kan dan ook niets aan de vaststellingen in de bestreden beslissing wijzigen. Verweerder stelt terecht dat niet ingezien kan worden op welke manier verzoeker, door het citeren van een stuk van zijn gehoorverslag, meent te kunnen aantonen dat hij zijn gevoelens niet kon uiten. Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar hij toevoegt dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekers raadsman eveneens de opmerking heeft gemaakt dat verzoeker “*van vrouwen hield, maar het deed voor het geld*” (stuk 4, p.12).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen; Hij liet zich hierin bijstaan door een advocaat en werd verzoeker gehoord in het Engels, wat de taal van zijn keuze was. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Het eerste middel is ongegrond.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing een handtekening draagt die manifest werd genummeriseerd door middel van een scanner dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit niet kan aantonen aan de hand van concrete elementen. Verzoeker heeft bovendien de originele beslissing ontvangen, waaruit duidelijk blijkt dat de handtekening een handgeschreven handtekening is en geen “*manifest genummeriseerde handtekening*” zoals verzoeker in zijn verzoekschrift beweert (zie ook administratief dossier, stuk 2).

Het tweede middel is ongegrond.

2.1.3. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.1.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS